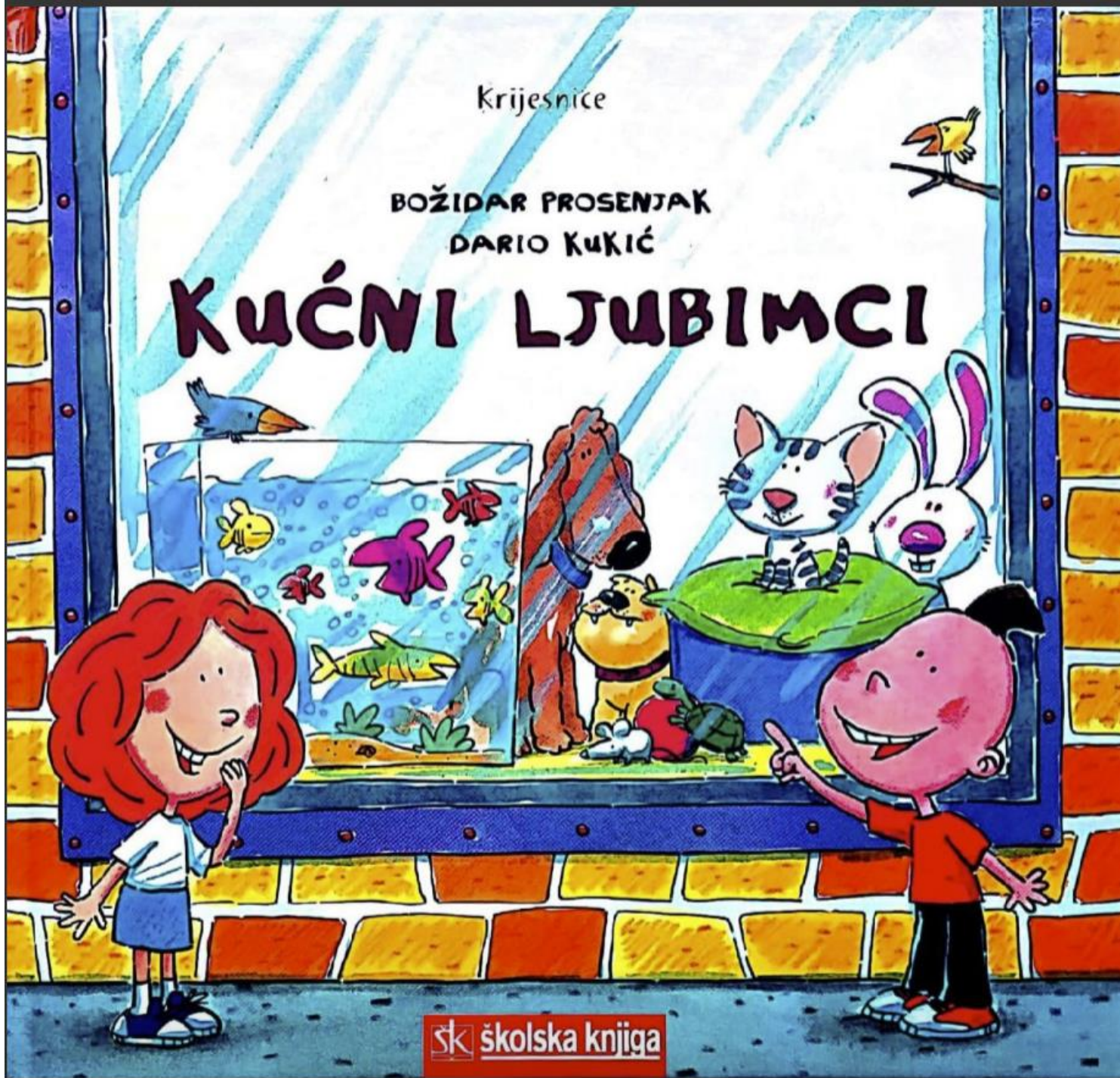
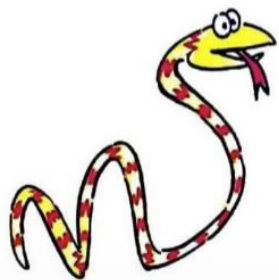

Krijesnice

BOŽIDAR PROSENJAK
DARIO KUKIĆ

KUĆNI LJUBIMCI

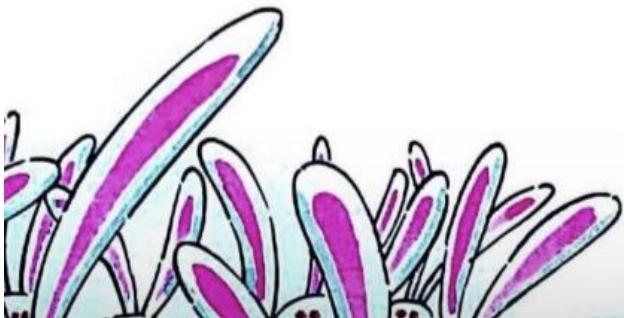

Krijesnice

BOŽIDAR PROSENJAK
DARIO KUČIĆ

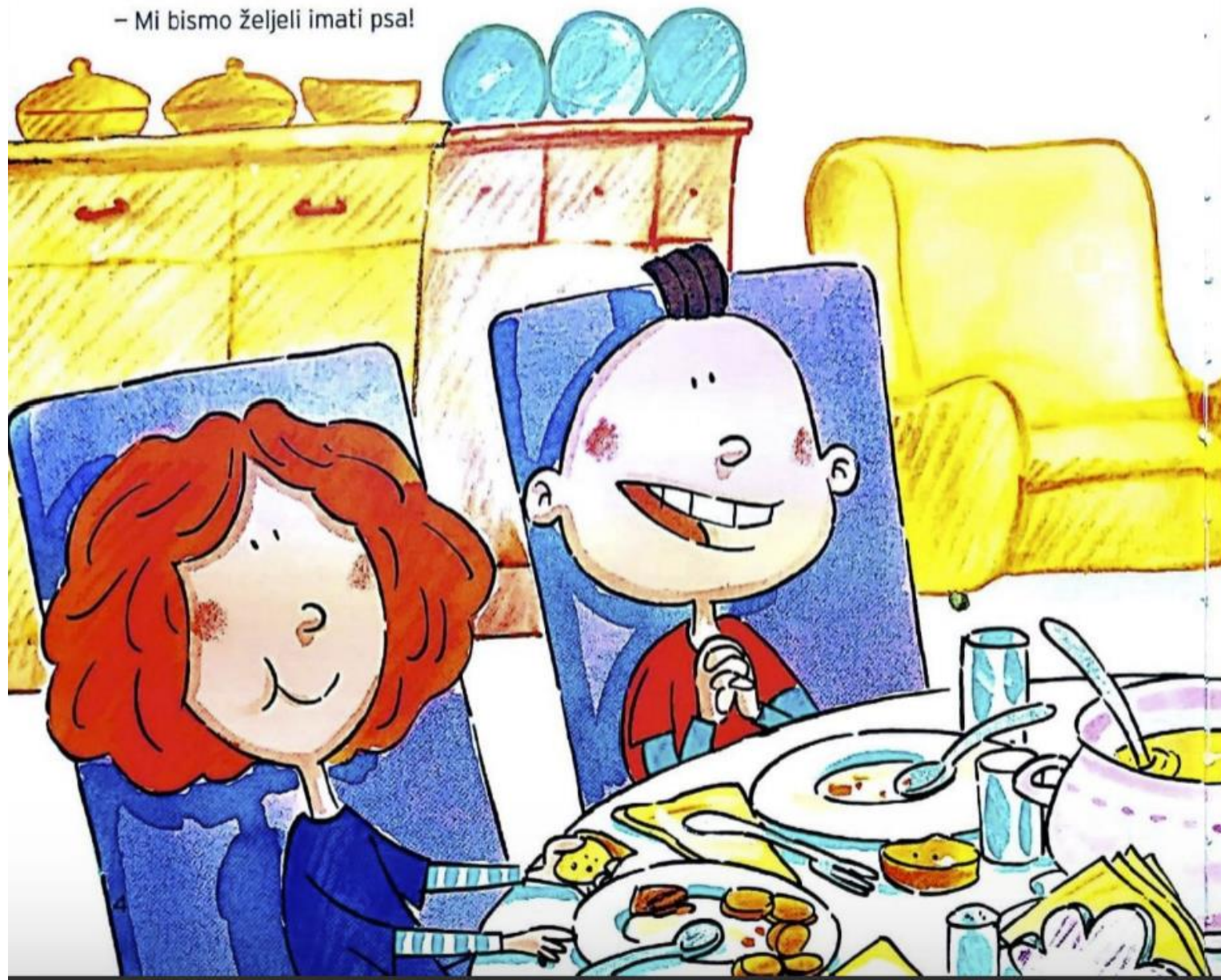
KUĆNI LJUBIMCI

Zagreb, 2004.

sk školska knjiga

Sofija i Nikola žive s roditeljima u velikoj zgradi na četvrtom katu. Obitelj se skupila oko stola, uz večeru. Dok zveckaju žlice i tanjuri, brat i sestra se kradomice pogledavaju. Napokon se oglasi dječak:
– Mi bismo željeli imati psa!

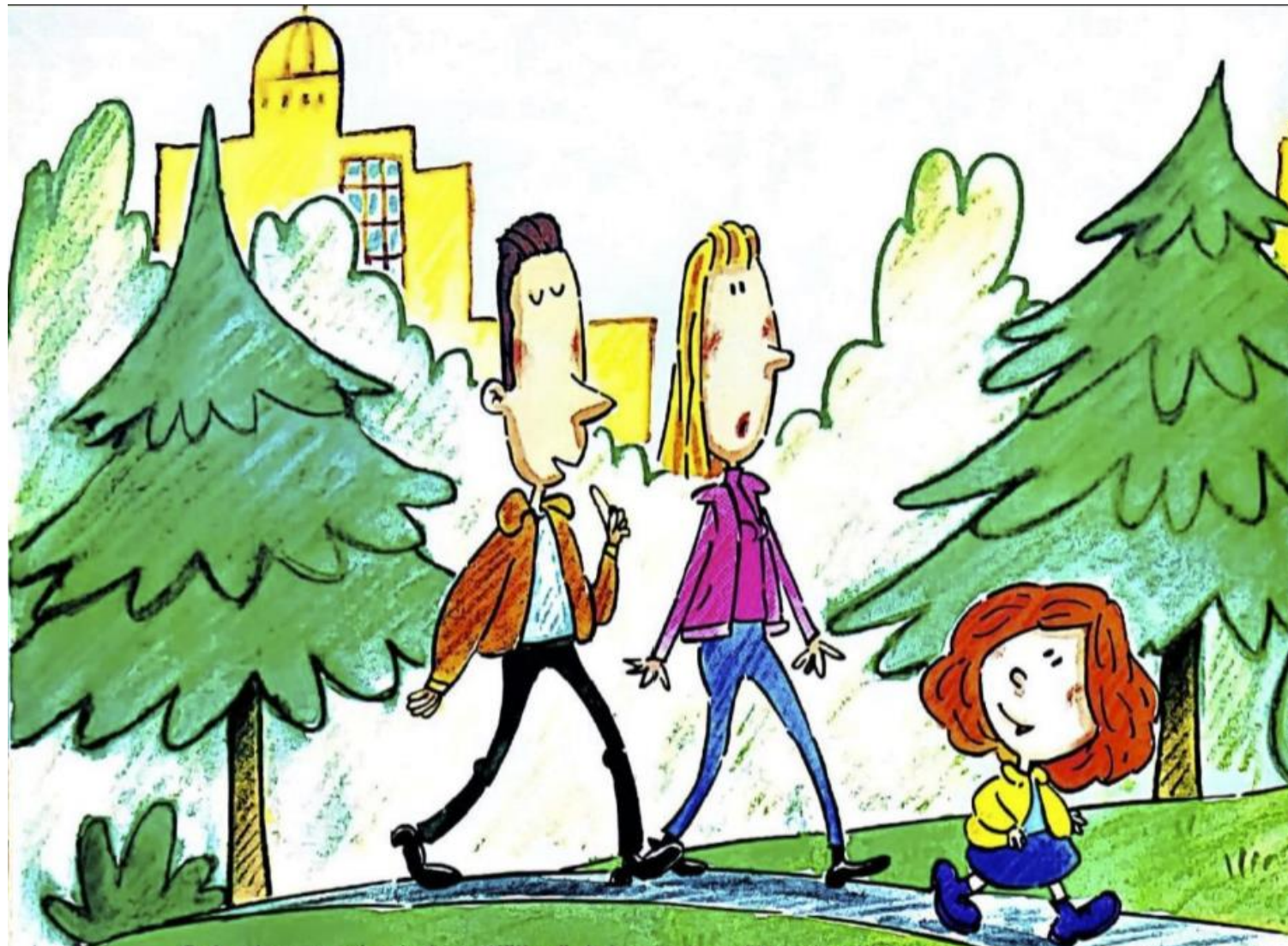

Mama i tata su se nasmiješili, a potom uozbiljili. Oni su mudri kao i svi odrasli. Znaju da je dječja ćud vrlo prevrtljiva. Što danas traže, djeca već sutra zaborave.

Zato su roditelji samo promrmljali:

– O tome ćemo još razgovarati!

Sutradan su svi zajedno otišli u šetnju gradom. Uz jednu klupu u parku bio je privezan pas. Visoko je držao glavu i motrio prolaznike. Njegov je gospodar čitao novine.

– Zar nije prekrasan? – Nikola je s nadom pogledao oca, a oči su mu se caklile. – Tata, htio bih takvog!

No tata se nije oduševio.
– Za psa je život u stanu obično mučenje.
Nikola, zar ti to ne znaš? – rekao je.
I time je razgovor završio.

Iste je večeri Sofija kući donijela mačkicu. Bila je lijepa i umiljata.
Svi su se igrali s njom, čak i tata.

Djevojčica je poklonila roditeljima svoj najljupkiji osmijeh, a
potom se odvažila i upitala:

– Mogu li je zadržati? Teta iz prizemlja obećala je da će mi je dati,
ali najprije moram vas pitati za dopuštenje.

Tata se smiješio. Činilo se da je pristao, ali se ovog puta usprotivila mama.

– Što? – rekla je. – Mačke se posvuda povlače i ostavljaju dlake po kauču, foteljama i tepihu. Na kraju bi ih bilo i u našim tanjurima. Samo mi treba da se zarazite. Odmah je sutra vrati i zaboravi na nju!

Nakon nekoliko dana Sofiju i Nikolu roditelji su povelj u središte grada. Djeca su odvukla roditelje u prodavaonicu malih životinja.

– Slušajte kako pjevaju kanarinci!... Koliko ih je! – povikala je Sofija.

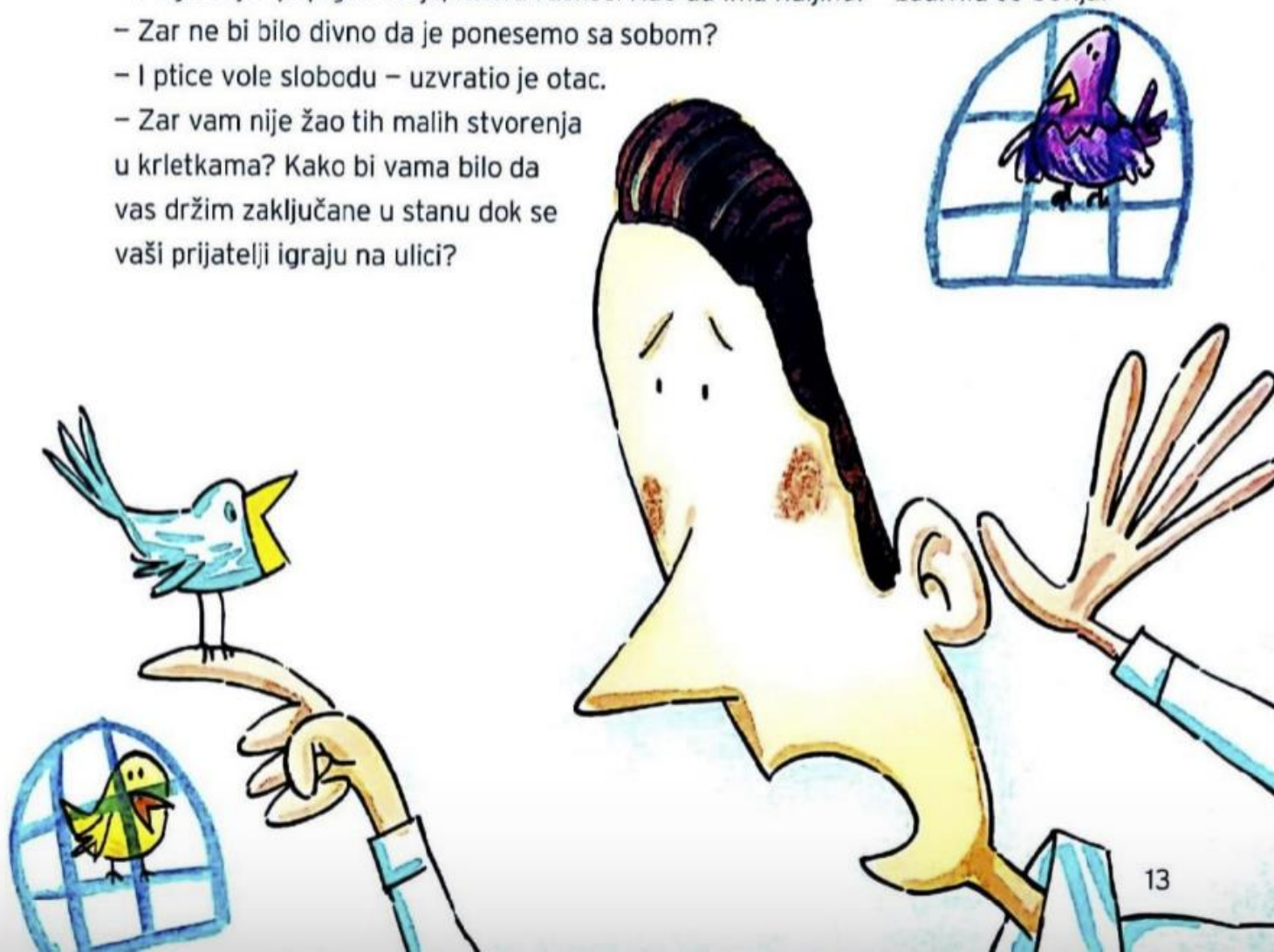
– Kad bismo imali bar jednoga! – uzdahnio je Nikola.

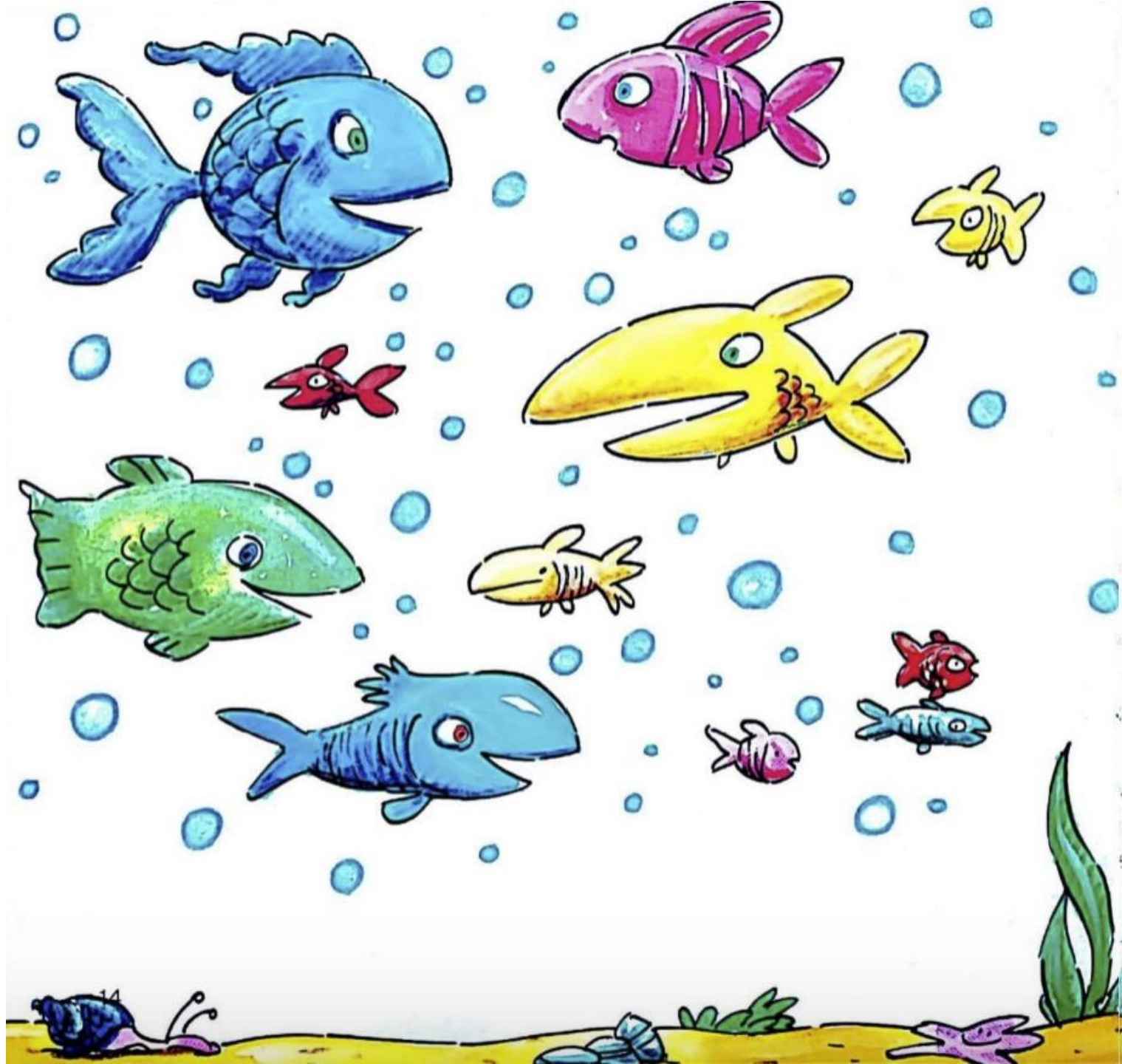
– Pogledajte papigine boje, kakva raskoš! Kao da ima haljinu! – zadivila se Sofija.

– Zar ne bi bilo divno da je ponesemo sa sobom?

– I ptice vole slobodu – uzvratio je otac.

– Zar vam nije žao tih malih stvorenja u krletkama? Kako bi vama bilo da vas držim zaključane u stanu dok se vaši prijatelji igraju na ulici?

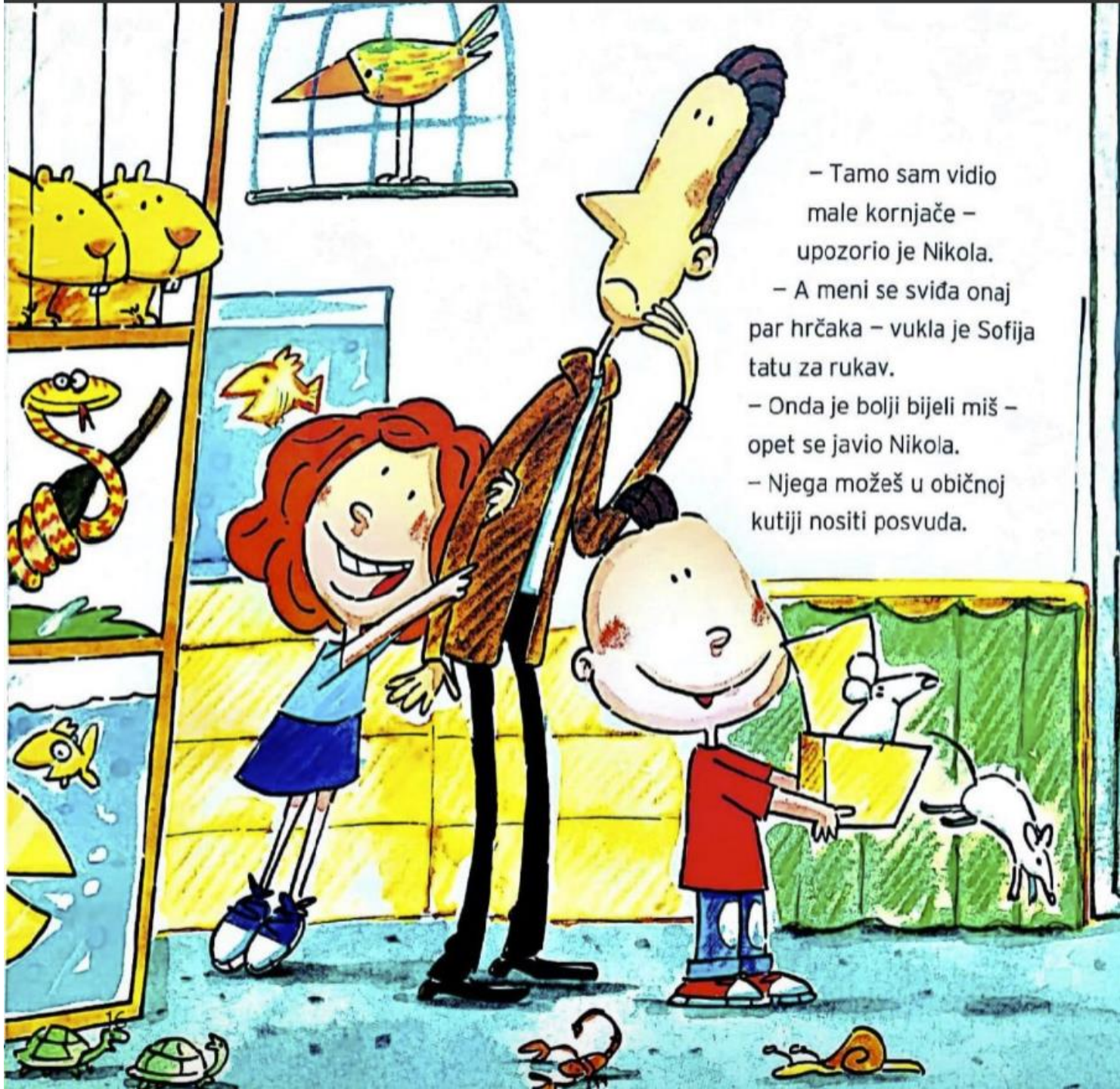
Potom su ušli u prostoriju prepunu svjetlosti i šarenih
boja. Bezbroj je riba plivalo u velikom akvariju.

– Čitala sam da zlatna ribica donosi sreću svom
vlasniku – ozarila se Sofija. – I nije skupa!

– Da je kupimo? – oduševio se Nikola.

– Baš lijepo! – hladno je odbrusila mama. – A tko će
je hraniti dok budemo na moru? Zar ćemo akvarij
nositi sa sobom u hotel? Djeco, to je nepraktično.

– Tamo sam vidio
male kornjače –
upozorio je Nikola.

– A meni se sviđa onaj
par hrčaka – vukla je Sofija
tatu za rukav.

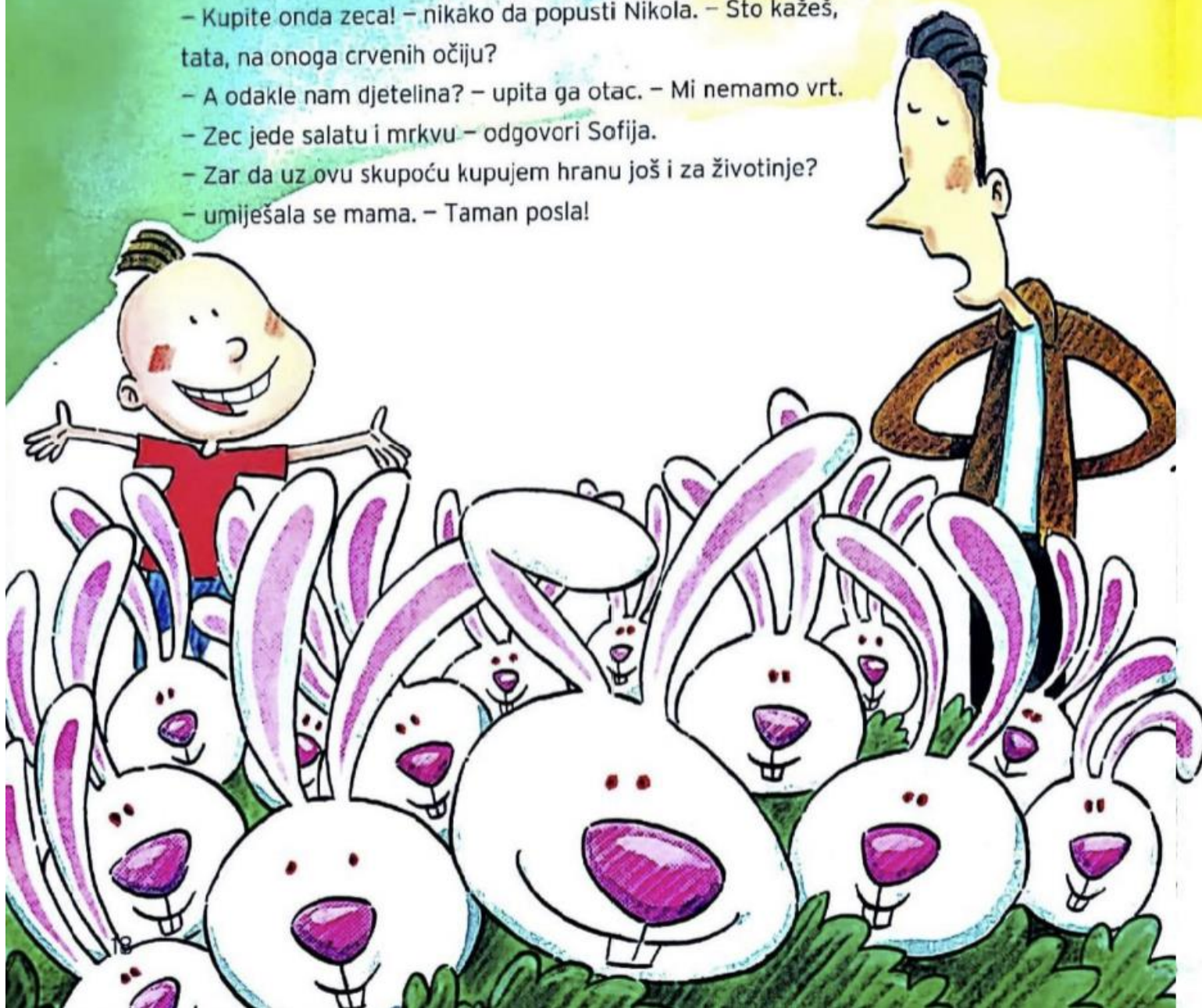
– Onda je bolji bijeli miš –
opet se javio Nikola.

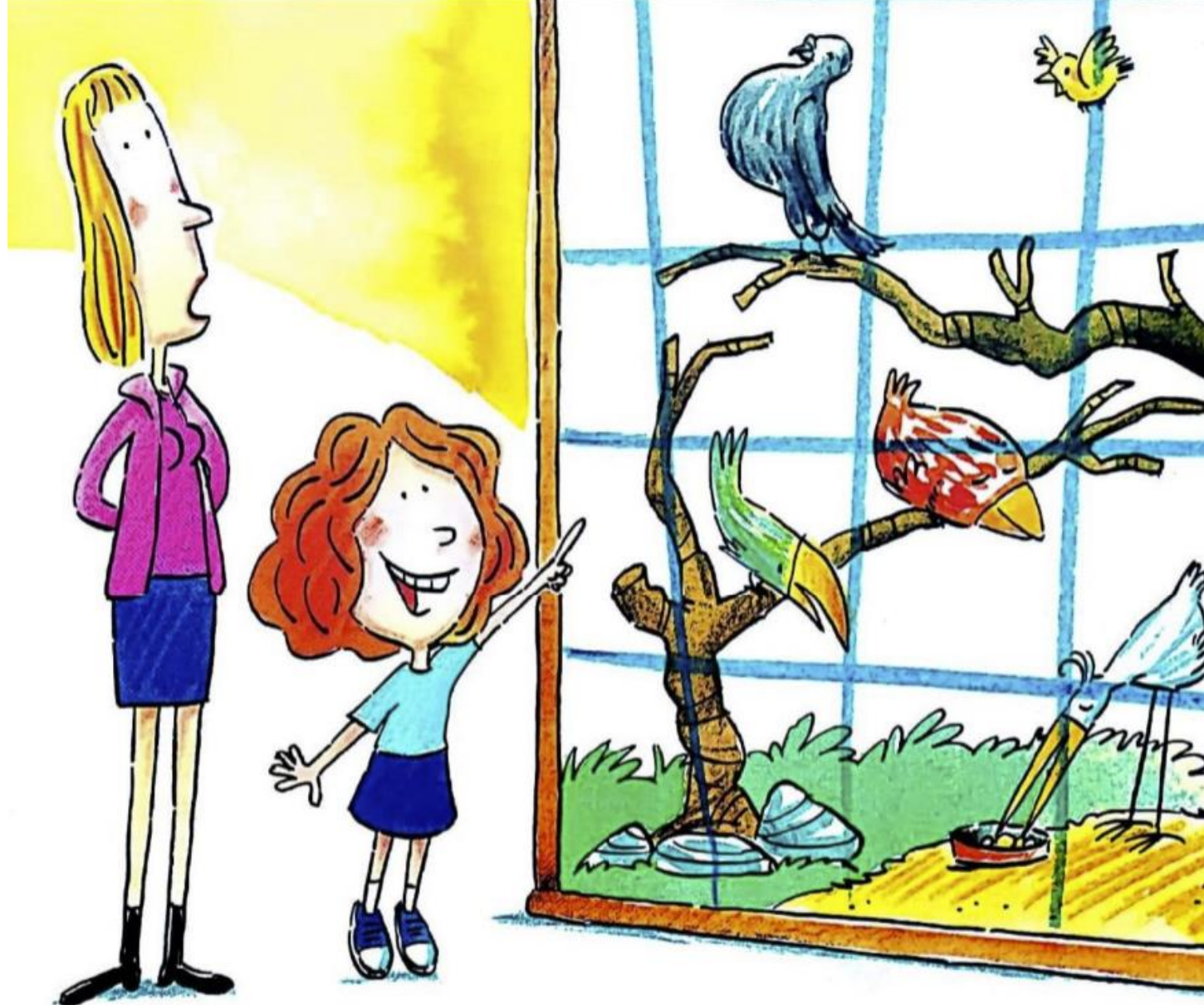
– Njega možeš u običnoj
kutiji nositi posvuda.

– Miš neće preko mog praga! – ljutito ga je prekinula mama. – Da ne biste, možda, zmiju ili kakvoga guštera?... Meni su te životinje ružne.

- Kupite onda zeca! – nikako da popusti Nikola. – Što kažeš, tata, na onoga crvenih očiju?
- A odakle nam djetelina? – upita ga otac. – Mi nemamo vrt.
- Zec jede salatu i mrkvu – odgovori Sofija.
- Zar da uz ovu skupoću kupujem hranu još i za životinje?
- umiješala se mama. – Taman posla!

- Onda nam uzmite goluba – zavapi ponovno Sofija. – Vidi ovoga kako je snažan.
- Zvat ćemo ga Rambo! – prihvati Nikola.
- Dosta! – prekine ih tata. – Idemo van!

Te večeri djeca su otišla u krevet razočarana i tužna. Tko zna, možda su barem u snu milovala svoje životinje!?

Međutim, mama i tata su dugo razgovarali. Naravno, oni beskrajno vole Sofiju i Nikolu. Razmišljali su kako da im udovolje. Napokon su se sjetili...

Jednog popodneva kad su se djeca vratila iz škole, spazila su na balkonu drvenu kućicu za ptice. Bila je lijepa kao iz bajke. Nakon ručka Sofija i Nikola skupili su mrvice i stavili ih u svoju kućicu za ptice.

Srce im je tuklo od uzbuđenja dok su ih čekali da dolete.
Ali ništa se nije dogodilo. Kućica je ostala prazna.

No jednog jutra mama ih je probudila ranije
nego inače.

– Brzo, ustajte! Imate goste!

Sofija i Nikola potrčali su prema balkonu
na kojemu su dvije gladne ptičice ključale
svoj doručak.

Kad su se nasitile, veselo su prhnule u visinu,
zahvalno mašući djeci krilima.

– Hoće li i sutra doći? – uzbudila su se djeca.
– Hoće, naravno. Našle su prijatelje!

Božidar Prosenjak napisao je mnogo priča i pjesmica za djecu, no najveći je uspjeh postigao romanom *Divlji konj*, za koji je dobio nagrade *Ivana Brlić-Mažuranić* i *Grigor Vitez*. *Golub i sokol*, *Violinistica* i *Kućni ljubimci* njegove su najpoznatije slikovnice za djecu. Osim pisanjem priča i pjesmica, Božidar se bavi i uređivanjem časopisa i knjiga. Živi i radi u Velikoj Gorici.

Dario Kukić ilustrira dječje knjige i slikovnice. Često ilustracije objavljuje i u dječjim časopisima. Živi i radi u Zagrebu.

Likovno-grafički urednik
Marko Baus

Korektora
Branka Mesing-Nakarada

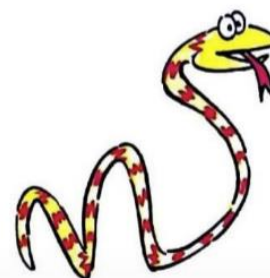
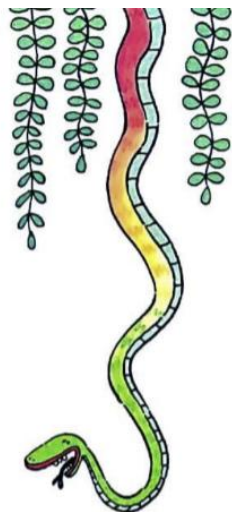
Grafička priprema
Grafičko-likovna redakcija Školske knjige

Školska knjiga, d.d.
Zagreb, Masarykova 28

Za izdavača
Ante Žužul, prof.

Tisak
Grafički zavod Hrvatske, d.o.o., Zagreb
Tiskanje dovršeno u studenome 2004.

© ŠKOLSKA KNJIGA, d.d., Zagreb, 2004.
Nijedan dio ove slikovnice ne smije se umnožavati,
fotokopirati ni na bilo koji način reproducirati bez
nakladnikova pismenog dopuštenja.

ISBN 953-0-60231-6

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica – Zagreb

UDK 087.5

PROSENJAK, Božidar
Kućni ljubimci / Božidar Prosenjak I
Dario Kukić. – Zagreb : Školska knjiga,
2004. – (Serija slikovnica Krijesnice ; 5)

ISBN 953-0-60231-6

1. Kukić, Dario

440909065

BOŽIDAR PROSENJAK I DARIO KUČIĆ KUĆNI LJUBIMCI

Sofija i Nikola žive s roditeljima u velikoj zgradi na četvrtom katu. Poželjeli su imati psa. Tata nije bio oduševljen idejom. Pokušali su s umiljatom mačkom. Tome se pak usprotivila mama. A ptice – kanarinci ili papige? Ili možda ribice? One zlatne koje donose sreću svom vlasniku. Možda male kornjače ili bijeli miš? Ništa se od toga nije svidjelo njihovim roditeljima, čak ni zec crvenih očiju.

Te večeri djeca su otišla u krevet razočarana i tužna. Tko zna, možda su barem u snu milovala svoje životinje!? Međutim, mama i tata su uporno razmišljali kako ispuniti želju svojih mališana. I napokon su se sjetili...

ISBN 953-0-60231-6

9 789530 602311